

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3886/2018
29.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Надежда Миливојевић, адвокат у ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж2 604/17 од 21.12.2017. године, у седници већа одржаној 29.08.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж2 604/17 од 21.12.2017. године.

Образложење

Основни суд у Ужицу је пресудом број П2 162/17 (16) од 20.07.2017. године одбио тужбени захтев тужиле којим је тражила да се изрекне мера заштите од насиља у породици којом се налаже туженом да се исели из породичне куће у улици ... број ... у ... као неоснован. Обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.700,00 динара у року од 15 дана.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом број Гж2 604/17 од 21.12.2017. године преиначио првостепену пресуду у првом ставу изреке тако што је усвојио тужбени захтев тужиле, па је према туженом одредио меру заштите од насиља у породици тако што је наложено туженом да се исели из породичне куће у улици ... број ... у ..., одмах по пријему пресуде, под претњом принудног извршења. Одређено је да ће трајање мере заштите од насиља у породици трајати до 21.12.2018. године.

Тужени је против другостепене пресуде изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је оценио да је ревизија туженог дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Иако је ревизија изјављена и

због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у њој се не наводи у чему се те битне повреде састоје.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да су парничне странке закључиле брак у току 1995. године, да је у то време тужила носила дете из претходне везе са чим је упознала туженог, који је ту чињеницу прихватио, па је он уписан као отац сина ВВ који је рођен ... године. У браку су добили још два сина и то ГГ рођеног ... године који је по занимању ..., запослен и оболео од ... и сина ДД рођеног ... године који је у време пресуђења био ученик средње ... школе у Брачни односи су поремећени од самог закључења брака. Тужила је рођена ... године, а тужени је рођен ... године. Због љубоморе туженог, тужила је трпела физичко, психичко и економско насиље током брака. Против туженог су вођени кривични поступци због насиља у породици па је више пута осуђиван и то на новчану казну, на условну осуду и на безусловну казну затвора од три месеца. Тужила је 2004. године поднела тужбу за развод брака, али ју је повукла. Међутим, после физичког насиља које је поновљено и у октобру 2005. године поново је поднела тужбу за развод брака, поступак је окончан доношењем пресуде о разводу. Након развода брака тужила је са децом живела у изнајмљеном стану без материјалних прихода па јој је помагао Центар за социјални рад у ... путем новчане помоћи за куповину огрева, намирница преко Црвеног крста и Социјалне кухиње. И након развода брака и физичког раздвајања, тужени је наставио да узнемирава тужилу телефонским позивима, слањем порука са увредљивим садржајем, долазио је у стан независно од модела виђења са у то време млдб. децом, није учествовао у издржавању деце и тужилу је пријављивао да не води бригу о деци. Тужила и тужени су наставили заједницу живота у мају месецу 2006. године када су се преселили у купљени стамбени објект који је био тек под плочом површине 25 м², те су дозидали две подрумске просторије, купатило и гаражу, а Центар за социјални рад у ... је посредовао у прикључењу електричне енергије у овај нелегализовани објект. Крајем 2009. године тужила је поново пријавила туженог да је туче, да избацује тада малолетног сина ВВ из куће, а у периоду од 2009. и 2010. године због угрожености деце лошим партнерским односима рађен је корективни надзор над вршењем родитељског права. По истеку корективног надзора тужила је напустила заједницу са туженим и са децом се преселила у кућу која је припадала једном предузећу где је живела до октобра 2015. године када се удала за ЂЂ из ..., али се веома брзо развела и већ у марту месецу 2016. године поново је наставила сада ванбрачну заједницу са туженим у приземљу купљеног објекта, док су заједничка деца користила спрат. Утврђено је да се тужила запослила у ... у ..., али јој је тужени забрањивао да ради, међутим она није желела да престане да ради, тако да ју је тужени псовао, закључавао јој кућу када се врати са посла, па су јој деца откључавала врата, а у прилици када је затекне код куће физички је избацивао напоље, хватао за рамена, гурао, псовао, а деца су стајала између њих како би их раздвојила. Такав инцидент се десио и 10.10.2016. године када је тужени вређао тужилу, претио јој да ће је искасапити ножем, избацио њене ствари испред куће, променио браву на вратима у приземљу, а забранио јој да одлази на спрат где су живела деца. Због страха за личну безбедност и због физичког избацивања, тужила је пронашла други стан у ... и преселила се у октобру 2016. године где и надаље живи. Тужени је касније из заједничке куће у марту 2017. године истерао и синове који су се преселили код тужиле. Приликом доласка по своје ствари 12.10.2016. године тужени је поново избацивао тужилу, гурао је па је тужила пала и доживела лаке телесне повреде које су констатоване у уверењу о здравственом стању од 17.10.2016. године.

У овој парници су првостепеном пресудом број П2 262/16 од 24.02.2017. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу број Гж2 282/17 од 23.05.2017. године, одређене мере заштите од насиља у породици тако што је забрањено туженом да се приближава тужили на удаљености ближој од 100 метара, забрањено му је да приступа у простор око места становања тужиле, забрањено му је да приступа у простор око места рада тужиле у перионици и забрањено је туженом свако даље узнемиравање тужиле. Одређено је да мера заштите од насиља у породици траје до 24.02.2018. године. Захтев за усвајање заштитне мере иселења из породичне куће у улици ... број ... у ... је тада остао непресуђен.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужиле за одређивање мере заштите од насиља у породици иселењем туженог из породичне куће јер је нашао да изрицање ове мере није целисходно, с обзиром на чињеницу да тужила и тужени имају различито место становања и да ће се изреченим мерама заштите од насиља у породици које су одређене у претходној пресуди постићи њихова сврха и да ће тужили бити пружена адекватна заштита.

Апелациони суд је оценио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право и то одредбе члана 198. у вези са чланом 197. Породичног закона, па је преиначио првостепену пресуду и одредио тражену заштитну меру од насиља у породици.

Правилно је другостепени суд ценио извештај Центра за социјални рад у ..., који је и првостепени суд имао у виду, а из ког извештаја произилази да је сврсисходно изрећи меру иселења туженог из породичне куће у ... број ... у ... јер је утврђено да тужени не поштује изречене мере заштите од насиља у породици јер се приближава месту рада и становања тужиле, да и даље вређа тужилу и узнемирава је телефоном, лично и путем порука. Другостепени суд је ценио и чињеницу да на туженог нису утицале ни казне изречене у кривичним поступцима, новчана казна, условна осуда, ни казна затвора због насиља у породици. Након доношења претходне пресуде о мерама заштите од насиља тужилац је из породичне куће истерао сву децу, тако да сви живе у изнајмљеном стану са тужиљом, а немају довољно средстава за живот. Тужени им није дозволио ни да узму неопходне апарате за домаћинство као ни намештај тако да деца спавају на поду, а тужила је била принуђена да напусти место становања са туженим јер ју је он физички избацио из куће. Другостепени суд је ценио да тужени својим понашањем за време трајања претходно усвојених мера заштите од насиља у породици није уверио суд да је променио свој став и понашање према тужили, при чему се насиље испољава и према заједничкој деци и постоји бојазан од понављања његовог насилничког понашања, односно да је према тужили учинио насиље из члана 197. Породичног закона.

Циљ одређивања мере заштите од насиља у породици је да се насиље убудуће спречи, а заштитне мере имају и превентивни карактер. Изречена заштитна мера иселењем из породичне стамбене зграде прописана чланом 198. став 2. тачка 1. Породичног закона, има за циљ не само санкцију за учињену повреду већ и превентивни разлог како би се убудуће спречило узнемиравање и насиље и обезбедило спокојство и безбедност жртве, а и осталих чланова породице. У конкретном случају непосредна жртва насиља је бивша супруга, односно тужила, али су све време то и

- 4 -

деца странака као присутни чланови породице и очевици сталних конфликта родитеља и породичних сукоба која су и сама истерана из дома од стране њиховог оца.

Све ове чињенице указују да је другостепени суд правилно применио материјално право, а да оспоравање туженог у ревизији није основано.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић